

Розділ перший

Амелія припинила копати і прибрала волосся, що впало їй на обличчя. Було спекотно, дівчинка аж спітніла від роботи під ранковим сонцем. Хоча в неї дуже боліли руки, утім обличчя осявала задоволена усмішка.

— Як гадаєш, цього досить? — запитала вона.

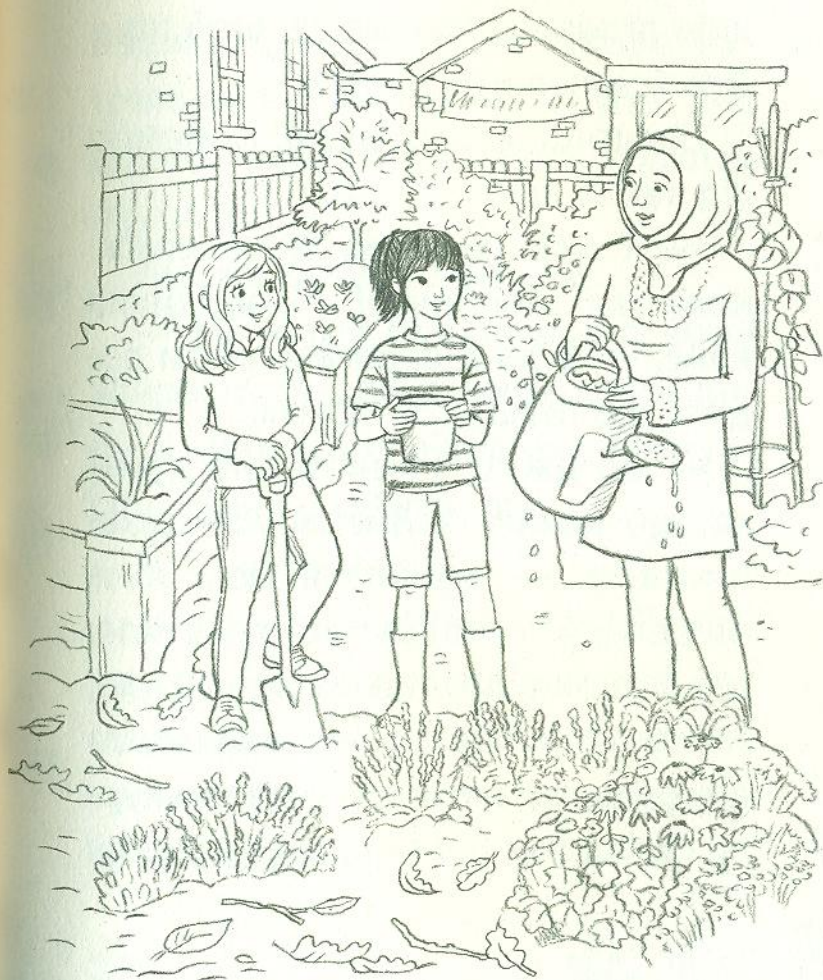
Поруч стояла її подруга Іззі і тримала в руках саджанець лаванди. Маленькі фіолетові пелюстки рясно вкривали зелені стебла.

— Напевно, так, — відказала Іззі. Амелія відійшла, поки подруга саджала рослинку, і вітерець приємно обдував її обличчя.

— Хороша робота! — вигукнула пані Хафіз, учителька Амелії. Вона саме поверталася від бочки з водою, несучи повну лійку. — Цей сад стає кращим на очах!

Дівчинка всміхнулася, оглядаючи невеликий шкільний двір. Він був укритий листям і гілками після вчорашньої грози. Але навіть попри це ділянка дійсно погарнішала. Амелія зі своїми однокласниками ретельно випололи від бур'янів

герані та півонії, а нещодавно викопані клумби позасаджували квітами й кущами.

— Яка гарна ідея — створити тут сад, Амеліє, — похвалила її пані Хафіз. — Це було дуже люб'язно з вашого боку — витратити кілька днів літніх канікул на те, щоб прийти й закінчити роботу.

Дівчинці стало дуже приємно від таких слів.

— Я вже не можу дочекатися, коли ми закінчимо! — відповіла вона. — Було б непогано сюди додати ще пташок та комах.

— До цього я навіть і не думала, що колись займатимуся садівництвом, — зізналася Іззі. Вона підвелася, і подружка помітила, що її щоки розпашілися. — Але, зважаючи на те, що всі зайнялися підготовкою своїх садів до конкурсу садівників Велфорда, я у тренді!

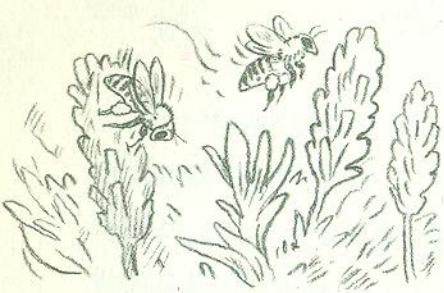
— Тим паче цього року, — додала вчителька, — адже багато хто хоче потрапити на телебачення. Уже не можна спокійно вийти надвір, адже ти обов'язково потрапиш на знімальну групу, яка робить сюжет про чийось красиву клумбу!

Амелія думала про шоу.

— Не можу повірити, що вони збираються присвятити цілий випуск «Квітучого діаманту» конкурсу садівників Велфорда!

Іззі засміялася.

— Це навіть трохи лякає. Я весь час боюся, що зненацька пройду повз камери й опинюся на екрані телевізора з якимось дурним виразом обличчя.

— Ну, тут ви в безпеці, — втішила їх пані Хафіз. — По-

гляньте, бджоли вже знайшли нашу лаванду! — вона вказала на пару смугастих комах, які дзижчали навколо фіолетових квітів. — Ми встигнемо згребти все це листя, що залишилося після вчорашньої грози?

Амелія подивилася на годинник.

— На жаль, ні! — мовила дівчинка. — Мені треба зустрітися із Семом у Бремблдаун-Холі. Ми обіцяли Касії, що допоможемо їй.

— Не хвилюйся, ми з Іззі впоремося, — відповіла вчителька. — Ти й так вже багато зробила, Амеліє!

Дорогою до Бремблдаун-Холу дівчинка побачила безліч машин, які прямували туди. Люди метушилися довкола з великими чорними ящиками.

«Обладнання для зйомок, — здогадалася Амелія. — Команда готується!»

Важкі дерев'яні двері до маєтку були відчинені. У вестибюлі працівники прокладали кабелі по чорно-білих кахлях. Дівчинка почула голоси, що лунали з бальної зали, і обережно пішла коридором, переступаючи через дроти.

У залі вона побачила монтажників, які встановлювали камери перед довгими столами, заставлени-